

Lothár György

HAZAVÁRÁS

(képes kisnovella)

(XIX.-századi történet alapján)

– kézirat –

Az Élet álomszép, elbűvölő, adakozó, viszont életveszélyes is! Nekem anyu volt a legszebb ajándék, amit tőle kaptam. Egymaga nevelt, és talán éppen emiatt, túlságosan aggodalmaskodóan, mindazonáltal kedélyesen viselkedett velem. Csillogó tekintetét lelkének ragyogása okozta. Mosolygós arcán derű bolyongott. Ölelésének illatát képes vagyok átélni, ha rá gondolok, akárcsak hajának lágy, ruganyos hajlatait is valóságosan látom. Csendes beszédét pedig jókedvűnek hallom. Olyan életvidámnak, mint amilyennek (kuncogó kisbabaként) éreztem magam, amikor vigyázó karjaival az ölébe emelt, megcsikizett, és nevetgélve csókolgatta a szememet.

Gyakorta meglátogattuk a tengert. Szóval, elsétáltunk (nem volt messze). Másnap egyedül (sorozatos tiltása ellenére) visszaszöktem, mert hívott az óceán végtelensége, a sziklapartok bámulatos meredélye, mélybe zuhanó feneketlensége. Még csak hatéves voltam, de mindennél jobban tudtam, szavakba fogom önteni az életemet: író lesz belőlem! Látom, ahogy anyu térdel mellettem a tengerparton, a magas sziklafal tövében, a hullámhabos köveken. Becézett nevemen szólítgat. Ingerülten rángat. Döbbenet és düh ül az arcán. Zavaros tekintetéből elillan a ragyogás. Meghasadt, összetört szívéből fájdalmas kiáltás fakad. Ráeszmél, hogy meghaltam. Élettelen, kicsike kislánytestemet görcsösen magához szorítja és zokogva csókolgatja a szememet.

Írásnak fogok. Mindent pontosan ugyanúgy jegyzek le, ahogy történt. Drámai, kurta kis életrajz született, mégis boldogan és elégedetten teszem le a kéziratlapot az asztalra. Remélem, anyu megbocsájtja majd a

szófogadatatlanságomat, és elolvassa. Még nincs itthon. Azt mondják, utánam indult, és nemsokára megérkezik. Nagyon hiányzik! Hazavárom!

Eshaness sziklái (Skócia)

*